

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

12 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Constantin Gurschi,

Judecători – Liliana Catan și Ion Arhiliuc,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Roman Medeleanu și inculpatul Vrancean Vadim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2013, pe cauza penală în privința lui

*Vrancean Vadim Mihail, născut la
03 septembrie 1984, originar și locuitor din mun.
Chișinău, str. Pajurii 3, ap. 28.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03 octombrie 2012- 18 martie 2013;

Instanța de apel: 23 aprilie 2013- 24 iunie 2013;

Instanța de recurs: 27 noiembrie 2013- 12 februarie 2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei sect. Ciocana, mun. Chișinău din 18 martie 2013, Vrancean Vadim a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, cu aplicarea art. 82 Cod penal la 4 (patru) ani închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că Vrancean Vadim, la 18 septembrie 2012, ora 12:30, aflîndu-se în maxi taxi nr. 166, avînd scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, în apropiere de Centrul comercial „Megapolis” din str. M. Sadoveanu 42/6, mun. Chișinău, a sustras din geanta Lilies Bejenar, un portmoneu din piele, de culoare mov, la prețul de 300 lei, în care se aflau bani în sumă de 3810 lei, după care a fugit de la fața locului, fiind ulterior reținut de Voloșcenco Roma, cauzînd părții vătămate o daună materială în sumă de 4110 lei.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Nefiind de acord cu sentința, avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului a depus apel solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat în baza art. 192 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă la limita minimă prevăzută de sancțiunea acestui articol.

În motivarea apelului declarat, avocatul a invocat că acțiunile inculpatului urmau a fi recalificate de la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal la art. 192 alin. (1) Cod penal, deoarece infracțiunea a fost săvârșită în mijloc de transport comun și nu a fost observat de nimeni în momentul sustragerii și infracțiunea a fost săvârșită pe ascuns.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2013 a fost respins apelul avocatului, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. La adoptarea soluției sale, instanța de apel a constatat, că probele pe cauza dată au fost analizate și verificate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Colegiul a reținut, că vinovăția lui Vrancean Vadim în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, se confirmă prin declarațiile părții vătămate Bejenar Lilia, a martorilor Bruma Mihail, Anghel Alexandru, Mazilu Constantin, Pituleț Sergiu, Voloșenco Roman și Tarît Vladislav; procesul verbal de ridicare din 18 ianuarie 2012, prin care s-a ridicat de la partea vătămată un portmoneu de culoare mov și banii în sumă de 3810 lei după cum urmează: 3 bancnote cu valoarea nominală de 200 lei, bancnotă nominală de 100 lei, 52 bancnote cu valoarea nominală de 50 lei, o bancnotă cu valoarea nominală de 10 lei și procesul-verbal de examinare a obiectului din 18 septembrie 2012, prin care s-a examinat portmoneul de culoare mov, din piele cu inscripția „Temanli” și banii în sumă de 3810 lei.

Instanța de apel a respins motivele apelantului privind recalificarea acțiunilor inculpatului, menționând, că în speță este prezent modul deschis de comitere a sustragerii - semnul secundar obligatoriu al laturii obiective a infracțiunii, ce deosebește jaful de furt. În această ordine de idei, s-a menționat, că acțiunile criminale ale inculpatului, concepute pe ascuns, la scurt timp s-au transformat în sustragere deschisă, iar acesta, conștientizând că este observat, a încercat să fugă, însă a fost reținut.

De asemenea, Colegiul penal s-a expus și asupra măsurii de pedeapsă indicând, că la stabilirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 82 Cod penal, fiind aplicată o pedeapsă în limitele prevăzute de lege.

5. Împotriva deciziei menționate, avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului, a declarat recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, prin care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului, a menționat, că decizia instanței de apel este neîntemeiată, deoarece acțiunilor inculpatului li s-au dat o încadrare greșită și urmau a fi calificate conform art. 192 Cod penal și infracțiunea a fost comisă pe ascuns.

Totodată, recurentul a mai indicat, că instanța de fond a dat o apreciere greșită declarațiilor părții vătămate, deoarece aceasta nu a observat însăși momentul sustragerii, dar abia după comiterea infracțiunii a observat că geanta era deschisă.

De asemenea, apelantul a considerat că era obligatoriu de audiat în instanța de apel partea vătămată, deoarece declarațiile au fost contestate de către apărare.

Suplimentar la recursul ordinar declarat de avocat, inculpatul a depus cerere la 04 februarie 2014, invocând și prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, pe motiv că în ședințele instanței de fond nu a fost prezent interpret de care avea nevoie, deoarece nu cunoaște limba de stat.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Recurenții au invocat în recursul ordinar ca temei pentru recurs pct. 4) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, de fapt referindu-se la dezacordul cu aprecierea probelor și a nevinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

6.1 Conform art. 427 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, *hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond și apel când judecata a avut loc fără participarea procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii.*

În acest sens, Colegiul penal menționează ca fiind neîntemeiat argumentul invocat de recurenți, deoarece conform materialelor cauzei se confirmă faptul că la cercetarea cauzei în ședințele de judecată a instanței de fond a fost prezent interpret și avertizat conform art. 312 Cod penal (f.d. 140-142), respectându-se și prevederile art. 16 Cod de procedură penală care expres stipulează, *că persoana care nu posedă sau nu vorbește limba de stat are dreptul să ia cunoștință de toate actele și materialele dosarului, să vorbească în fața organului de urmărire penală și în instanța de judecată prin interpret*, mai mult ca atât, pe parcursul examinării cauzei nu au fost înaintate careva obiecții la procesul-verbal în ordinea prevăzută de lege, iar un asemenea motiv nu a fost invocat în apel odată ce sentința primei instanțe a fost contestată de avocat în numele inculpatului.

6.2. Se respinge și mențiunea recurenților precum că era obligatoriu de audiat în instanța de apel partea vătămată, or potrivit procesului-verbal (f.d. 179), partea vătămată a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, cerere care a fost susținută de către inculpat, împotriva căreia nu au fost înaintate careva obiecții de către avocat, mai mult ca atât, în cadrul ședinței de judecată din 24 iunie 2013 (f.d. 184-187), avocatul a solicitat verificarea declarațiilor și probelor „*cercetate în ședința instanței de fond*”,

dar nu și audierea părții vătămate, iar în cazul în care declarațiile persoanelor care au fost audiate în prima instanță se contestă de către părți, doar la solicitarea acestora, persoanele care le-au depus urmează să fie audiate în instanța de apel conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță.

În același context, instanța de recurs menționează că, motivele indicate de recurenți mai sus nu au fost invocate în apel, însă din conținutul art. 427 Cod procedură penală rezultă, că temeiurile pentru recursul ordinar declarat împotriva deciziei instanței de apel nu pot fi decât de drept, fiind determinate expres de lege. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procedural și erori de drept material sau substanțial și ele pot fi invocate în recurs doar în cazul când au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

6.3. Conform art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, *hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond și apel când faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Potrivit sentinței instanței de fond și deciziei instanței de apel, acestea au constatat și au descris circumstanțele de fapt, astfel corect au conchis că Vrancean Vadim a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Argumentul expus în recursul ordinar, precum că acțiunilor inculpatului li s-au dat o încadrare greșită și urmau a fi calificate conform art. 192 Cod penal, pentru că infracțiunea a fost comisă pe ascuns, în opinia Colegiului penal este neîntemeiat și se respinge, deoarece este incontestabil faptul reținut în decizia instanței de apel că, acțiunile criminale ale inculpatului au fost concepute pe ascuns, însă la scurt timp s-au transformat în sustragere deschisă, iar acesta conștientizînd că este observat, a încercat să fugă, însă a fost reținut.

Astfel, instanța de recurs conchide că instanțele ierarhic inferioare au motivat soluția prin faptul, că învinuirea a prezentat suficiente probe care cu certitudine dovedesc vinovăția de comiterea infracțiunii imputate și anume prin declarațiile părții vătămate Bejenar Lilia, a martorilor Bruma Mihail, Anghel Alexandru, Mazilu Constantin, Pituleț Sergiu, Voloșcenco Roman și Tarîț Vladislav, procesul verbal de ridicare din 18 ianuarie 2012.

Mai mult ca atît, motivele invocate în recurs au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește totalmente legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au adus la pronunțarea hotărîrilor judecătorești.

O nouă reapreciere a probelor în modul propus de recurenți nu poate fi efectuată de instanța de recurs, or în recurs se verifică numai chestiunile de drept.

Colegiul penal apreciază ca fiind corecte concluziile instanței de fond și de apel, deoarece corespund circumstanțelor de fapt ale cauzei, temeiurile invocate de recurenți și anume art. 427 alin. (1) pct. 4) și 12) Cod de procedură penală nu persistă în cauză, iar hotărîrea atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Roman Medeleanu și inculpatul Vrancean Vadim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2013, pe cauza penală în privința lui Vrancean Vadim, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 februarie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Liliana Catan

Ion Arhiliuc